

cielle Forhold kunde D. K. da komme til at gøre et Arbejde!

Hvis nemlig alle Partier var enige om at gennemføre alle D. K.s Krav, saa krævedes der jo ingen Optræden fra D. K.s Side, og hvis de var uenige — ja, saa maatte vi ogsaa ligge stille — af partipolitiske Hensyn!

Kun, hvis alle Partier kunde enes om at gaa imod D. K., kunde vi optræde — men saa vilde det jo ganske vist næppe være til megen Nytte.

Nej — hvis D. K. virkelig skulde lade sig henvise til en saadan Skyggetilværelse, efter at Medlemmerne har faaet politisk Magt og Myndighed, hvis vi skulde lade os give Parolen „Stands Arbejdet“, i en hvilken som helst Sag og af et hvilket som helst Parti, i hvis Kram det passede at beordre os til at stryge vor Fane —, hvis D. K. skulde lade sig afskrække fra at skrive og tale med sin egen „selvstændige Røst“, naar dets vigtigste Livsinteresser

skulde afgøres i Rigsdagen og ikke fandt Tilslutning fra *alle* Partier, for ikke at blive taget til Indtægt af det ene eller det andet Parti — saa vilde dette i Sandhed være at *lade Partipolitiken dræbe D. K.*

Men at stille saadanne Krav til D. K. er i Virkeligheden at bringe Partipolitik ind i Dansk Kvindesamfunds Arbejde!

Og ethvert Forsøg herpaa maa med den største Bestemthed vises tilbage — D. K.s ansvarlige Ledere maa frit kunne fortsætte Arbejdet i Kvindesagens Tjeneste uden at være udsat for at mødes af den politiske Mistænkeliggørelses grimme Spøgelse. Uden at tvinges af partipolitiske, Kvindesagen uvedkommende Hensyn og uden ængsteligt at skulle spørge de politiske Partier, hvad D. K. maa foretage sig, maa vi *frit* kunne arbejde for D. K.s Maal, frygtløst, som D. K. altid har været, og paa den Maade, som til enhver Tid tjener Sagen bedst.

Kvinders Medvirken i den off. Sundhedspleje.

Af Kredslæge F. Ingerslev.

Jævnside med den sygdomsbehandlende Lægevidenskabs stærke Udvikling ytrer der sig i det moderne Samfund en mere og mere maalbevidst Stræben efter at *forhindre Sygdom*, at beskytte de sunde Mennesker, ikke blot mod Smitte, men ogsaa imod alle andre kendte Sygdomsaarsager. Det er nu mærkværdigt at se, i hvor ringe Grad man i Almindelighed er opmærksom paa, hvilken overordentlig mægtig Rolle *Kvinden* spiller i denne Hygiejnens forebyggende Virksomhed overfor Sygdomme — indenfor Hjemmets Vægge.

Den kloge og erfarne *Husmoder* maa beherske snart sagt hele Sundhedsplejen under Familiens daglige Liv i Hjemmet. Af hende afhænger Opvarmning, Belysning, Ventilation, Rengøring, Ernæring, Beklædning, Barnepleje, og paa alle disse mange vigtige Omraader er Mandens og Børnens Helbred aldeles bogstavelig afhængigt af Husmoderens Virksomhed; ja, selvfølgelig er ogsaa andre Personer i Hjemmet afhængige deraf. Det er derfor naturligt, at Kvinderne gennemgaaende har langt større erfaringsmæssig Indsigt i den praktiske Sundhedspleje end Mændene.

Den offentlige Sundhedspleje

bestaar for en stor Del i Bestræbelser for at beskytte Befolkningen i Hjemmene mod alt, hvad der kan skade Sundheden og fremkalde Sygdom. Ganske vist er der — særlig i de større Byer — nogle af den offentlige Sundhedsplejes Virksomheder, som helt ligger udenfor Hjemmene, saasom Vandværk og Kloakledningssystem. Men man kan vistnok sige, at baade i By og paa Land bestaar den langt overvejende Del af den offentlige Sundhedspleje i at modarbejde al Sundhedsfare i selve Hjemmene.

Det er *Sundhedskommissionerne*, der har den Opgave at varetage den offentlige Sundhedsplejes Krav. Det maa fra hygiejnisk Side indrømmes, at ude paa Landet betyder Sundhedskommissionerne hidtil overmaade lidet, ja, mange Steder har man overhovedet slet ingen Sundhedsvedtægt og altsaa heller ingen Sundhedskommission; men dette beror paa visse forældede Forhold, som jo nok i en ikke alt for fjærn Fremtid vil blive forandrede til det bedre. I Byerne har Sundhedskommissionerne derimod altid en Del Indflydelse paa de hygiejniske Forhold, og det i højest Grad i de større Byer; ved tættere Bebyggelse fremtvinges det nemlig, at Naboer maa tage en

Del mere Hensyn til hverandre, end det behøves, hvor Folk bor mere spredt.

Naar det nu er saadan, at Kvinderne har den største Indsigt og Erfaring i Sundhedsplejen, og det er Sundhedskommissionerne, der har den Opgave at varetage den offentlige Sundhedspleje, da burde det være selyndlysende, at *Kvinderne maa kræve, at der i alle Sundhedskommissioner skal indvælges kvindelige Medlemmer*. Nu er Forholdet ganske vist det, at der i Sundhedsvedtægterne forlanges, at Sundhedskommissionen skal bestaa af saa og saa mange „Medlemmer“; men lige saa sikkert er det, at disse Medlemmer — naar maaske lige undtages de største Byer — alle er mandlige.

Det forekommer mig, at her er et moderne Krav, som Kvinderne burde være interesserede i at virke for, dels indadtil ved Agitation overfor Medlemmer af Kvindesagens Organisation, dels lejlighedsvis ogsaa udadtil ved Henvendelse til Politikere og Sundhedsmyndigheder.

* * *

Paa Foranledning af Hr. Kredslæge *Ingerslevs* Artikel, skal vi henvise til, at Dansk Kvindesamfund allerede i 1917 viste sin In-